

безоржжитѣ Българи, едноплѣменници и едновѣрци на Московцитѣ. Около 15,000 души закараха въ Азия, па и цариградскитѣ Българи, които до сега бѣха неповредени, начнаха и тѣхъ въ тъмници да затварятъ и да ги пращатъ въ Диярбекиръ или въ Ангора; и Екзарха Антима проводиха въ Ангора на заточение. Въ Пловдивъ, Одринъ, въ Сливенъ съ стотини Българи отъ всичкитѣ сѣсловия избѣсиха. Най-злѣ стана когато кждѣ края на Юлий се принуди Гурко да отстѣпи отъ источна Тракия назадъ пакъ на Балкана; Турцитѣ изгориха селата и исклаха всичкитѣ хора, които съ врѣме не бѣгаха за да се избавятъ. «Турскитѣ звѣрства», писа ми въ Септемврий единъ Българинъ, «сж несравнено по голѣми отъ ланскитѣ кланія. Ние въ освободената българска областъ заради тѣхъ научаваме всѣкой день нови извѣстия отъ бѣжанцитѣ, и когато слушамъ какво разказватъ тѣзи злощастници, сърдцето ме боли, па дори по нѣкога съмъ въ отчаяние за бжджщността на Българскій народъ — страхувамъ се че проклѣтитѣ Турци съвсѣмъ ще го истребятъ!» Лѣсоветѣ и горитѣ около Търново и Габрово бѣха препълнени отъ хиляди челоуѣци, отъ които студѣтъ и болѣститѣ много измориха, и едва въ Януарий можаха да се завърнатъ пакъ въ Тракия. Градоветѣ Стара-Загора и Калоферъ и други съвсѣмъ изгорѣха, Татаръ-Пазарджикъ и София отчасти, а Свищовъ, Търново и Пловдивъ се запазиха само чрезъ искусното постѣиванье на Русситѣ и по това дѣто во врѣме ги завзеха.

Съ Святостефанскій миръ отъ 19 Февруария 1878 год., заключенъ прѣдъ вратитѣ на самий Ца-